

BOROSTYÁN, AVAGY DORKA
MEGISMERKEDIK A HERCEGGEL
ÉS A KROKODILLAL

A napsugarak felmelegítették a belső udvar fehér és sötét kavicsait. A kislány egészen elmerült a kavicsválogatásban. A szobor előtt guggolt, és a talapzat kőpárkányára gyűjtögette azokat a köveket, amikben egy-egy apró kristályszemcsét vagy körbefutó szalagmintát talált. Annyira belemerült a válogatásba, hogy nem vette észre, az udvar falának vöröses-sárgás festményei hűvösbe merülnek. Szemerkélni kezdett. De Dorkának ez is csak azért tűnt fel, mert az esőcseppek összepötytyözték a kavicsokat. A harang delet ütött.

– Kincseket keresel?

Az udvar üres volt, a kirándulók már jó ideje bementek a várba anyával. (...) A kislány megdermedt a váratlan hangtól. Csak aztán emelte fel a fejét, hogy óvatosan körülnézzen. Felállt. A griffmadaras napóra rúdja tanácstalanul meredt rá. A felhők lehetetlenné tették, hogy tegye a dolgát, átmenetileg nem mérte tovább az időt. Dorka felnézett a szoborra. Az ágaskodó ló mellsőlábai között először a ló fejét kémlelte, aztán az aranybotot kezében tartó lovas arcát. Hátralépett egyet-kettőt, hátha bele tud nézni a szemébe. De a kerek képű lovas valahová maga elé figyelt meredten. Nem nézett vissza Dorkára. Ha megmozdítaná a fejét, leesne róla az a kuglófszerű sisak. Vagy mi.

– Gyere ide! Legalább nem ázol meg.

Dorka megfordult. Nyiszorogtak a vizes kavicsok a sarka alatt. Most, hogy ennyire figyelt, már pontosan hallotta, hogy a reszelős, mély hang nem az udvarról érkezett. De az átjáróban sem látott senkit. Megijedt. Anya alaposan a lelkére kötötte, hogy ne álljon szóba idegenekkel. De arról nem volt szó, hogy mit csináljon, ha olyasvalaki szól hozzá, aki láthatatlan.

– Nem vagyok láthatatlan! Itt vagyok fönt, hiszen nem most találkozol velem először! A kislány sötét szeme egészen zöldre vált, ahogy kikerekedett a meglepetéstől. A kapuátjáró krokodilja? Ő szól hozzá? És azt is tudja, mire gondol?

– Honnan tudod, hogy mire gondolok? És honnan tudad, hogy kincset keresek? Mikor pont a hátad mögött voltam? Nem is láhattál! És hogyhogy... hogy lehet, hogy tudsz beszélni? Anya azt mondta, hogy...

– Várj egy kicsit! Ne kapkodj! Ennyi kérdésre nem tudok válaszolni. Mire elkezdeném, elfelejttem, hogy mit kérdeztél tőlem az elején.(...)

Dorka semmit nem értett, de a láncokon lógó krokodil újabb megszólalásától már nem kerekedett akkorára a szeme. Odabattyogott a kapuhoz. Így épp szembekerült az ijesztő ragadozóval. A pikkelyes szörny a piros és sárga virágos boltív türkizre festett közepén függeszkedett. Négy lánc tartotta a testére szorított két bilincset. A nyitva maradt

kapuszárnyon bámult kifelé. Tátott szájában jól láthatóan meredeztek a tűhegyes fogak. Testéhez képest kicsi lábaival mintha a levegő láthatatlan rétegén támaszkodott volna. Lábujjainak éles karmai így, hogy a levegőben lógott, inkább női körmökre emlékeztettek. Dorkának szinte kitekeredett a nyaka, úgy bámult fölfelé, míg alaposan szemügyre vette. Valójában annyiszor látta már, annyiszor járt fent a várban anyával, hogy megszokta, mint egy öreg házörzőt. Nem tartotta olyan félelmetesnek, mint a legelső alkalommal. Akkor még ovis volt, és a krokodilt sárkánynak látta. El tudta hinni, hogy egyszer csak tüzet köpköd majd hatalmasra nyílt állkapcsából. Vagy kiszabadítja magát a láncaiból, és szárnyra kel.(...)

– De hogy lehet ez? Eddig miért nem szólaltál meg?

– Most jött el az ideje. Egyébként pedig nem most szólaltam meg először. Csak hozzád még nem beszéltem.

– Miért?

– Miért, miért... Először annyira féltél tőlem, hogy nem szerettem volna rád ijeszteni.(...)

– Honnan tudod, hogy féltem tőled? És honnan tudod, hogy mire gondolok? Ez... ez nem lehetséges. Ilyen csak a mesekönyvekben fordul elő. Vagy álmunkban. – Most egy mesekönyvben vagy?

– Hát, nem.

– Netalántál alszol?

Dorka megrázta a fejét.

– Na látod! Akkor lehet, hogy mégsem csak mesében vagy álomban lehetséges az ilyesmi, kedves kavicsgyűjtőgető Dorka.

– Tudod a nevemet?

A krokodil göcögve felkuncogott. A láncok rozsdás hangon nyikkantak egyet.

– Tudom, bizony! És ideje, hogy bemutatkozzam neked én is. Nem szeretném, ha udvariatlannak tartanál. A nevem Borostyán.

– Borostyán?

– Igen. Még ő nevezett el így.

– Ő...?

– Pál herceg, úgy értem. Esterházy Pál. Akinek a szobra mellett az előbb a kavicsokat válogattad.